

На задній лаві в кінотеатрі
Поцілункувались міцно скрипка й піаніно.
Він почував себе ніби на Татрах
І розповідав Ванді про петербурзьку Ніну.

Вандині очі пильно дивились
Зуби блищали і губи манили, —
Губи тремтіли, шукали, благали —
Безодню огню вони в себе ховали.

Лагодить мотор за стіною механік.
Електрика освітлює в куті оркестру.
Хутко буде публіка, що чекає співанок
І велику драму на 3000 метрів.

11. IV. 1916. Владивосток

[З циклу «Осіння рана»; 1915–1916.](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії», 1990](#).